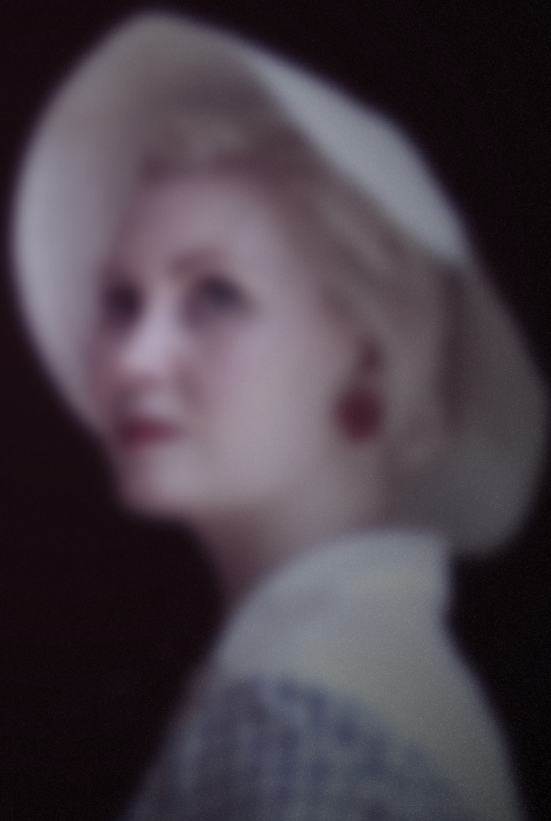

Prinsessan av Eyheim

av Joakim Hertze

Prinsessan av Eyheim

En novell

Joakim Hertze

Denna bok är till salu på

<http://leanpub.com/prinsessan-av-eyheim>

Denna version publicerades den 2013-10-15

ISBN 978-91-981083-3-0

This is a [Leanpub](#) book. Leanpub empowers authors and publishers with the Lean Publishing process. [Lean Publishing](#) is the act of publishing an in-progress ebook using lightweight tools and many iterations to get reader feedback, pivot until you have the right book and build traction once you do.

©2013 Joakim Hertze

Också av **Joakim Hertze**

Munnen full av jord

Prinsessan av Eyheim

Höften knäpper till när proteskulan låser sig halvvägs ur ledskålen. Den gamla kvinnan släpper varukorgen på golvet och lutar sig tungt över sin rullator.

”Oj då, oj då, oj då. Kan jag hjälpa dig med den där?” säger en man med vit skepparkrans. Han klämmer fast en kvällstidning i armhålan och böjer sig efter korgen, men den gamla kvinnan knuffar undan honom.

”Nej, *tack*”, säger hon. ”Jag behöver ingen hjälp.”

Hon grimaserar och sträcker i höften, så kulan glider på plats, innan hon lyfter upp korgen på hyllan vid kassan. Den skäggyrddade mannen ser förvånat på henne, innan han skakar på huvudet och försvinner bakom väggen med lösgodis. Hon ställer långsamt upp fem burkar tonfisk på bandet, en efter en, med streckkoden vänd åt fel håll.

”Är de till katten?” säger kassörskan, en blond flicka med hästsvans och tjocka klumpar av maskara i ögonfransarna.

Den gamla kvinnan tänker sig att fnysa, men luften tar fel väg i svalget och blir till en rossling. Hon formar en seg slemklump med tungan och spottar ut den i handen.

”Hursa?”

”De här”, säger kassörskan och nickar åt tonfiskburkarna. ”Är de till katten?”

”Jag har ingen katt.”

Hon radar upp fem tomater, ett paket kaffe och en burk

leverpastej på bandet och lägger sedan en påse mynt på den lilla disken framför kassan.

”En limpa Camel, utan filter.”

Kassörskan nickar, tar en cigarettlimpa från hyllan ovanför och börjar räkna upp mynt från påsen. Den gamla kvinnan följer hennes fingrar i påsen, medan hon silar saliv mellan framtänderna. Det är kvavt i den lilla butiken och hon känner en rännil av svett mellan skulderbladen. Hon lossar på skärpet till kappan och knäpper upp den översta knappen.

”Tack för idag”, säger kassörskan och räcker över påsen med de överblivna mynten.

Den gamla kvinnan säger inget, men hon undersöker noggrant kvittot, innan hon packar hon sina varor i genomskinliga gratispåsar och knuffar sin rullator mot utgången.

Utanför böljar den varma luften över asfalten. Hon kisar mot solen och haltar nerför rampen från närköpet, över trottoaren och vidare ut på vägen. En buss tvärnitar och tutar, men hon lyfter inte blicken från marken framför sig. Hälarna smackar i innetofflorna.

På andra sidan gatan står en ung man och skrattar rakt ut i luften. *Ett psykfall*, tänker den gamla kvinnan och styr rullatorn åt andra hållet, men så ser hon sladden som löper från hans öra till telefonen han håller i handen. Hon smackar med tungan och lägger om till kollisionskurs. Den unge mannen står med ryggen till och ser inte när hon lyfter rullatorn uppför trottoarkanten och spurtar. Hon rammar honom i sidan, så han tappar telefonen i asfalten. Han och sträcker händerna mot skyn och spärrar upp

ögonen mot henne.

”Ur vägen”, muttrar den gamla kvinnan och snabbar upp stegen en smula.

Hon sneglar över sin axel för att se så den unge mannen inte följer efter henne. Han böjer sig efter telefonen, sätter handsfreen i örat och fortsätter att prata.

”*Jag vet inte*”, säger han. ”En tant i champinjonhatt körde rätt in i mig. Med vilja.”

Den gamla kvinnan rundar gathörnet och låser rullatorn framför en grön port, medan hon trycker in portkoden i en liten dosa på väggen. På fjärde försöket hinner hon få med alla siffror i rätt ordning och låset klickar till. Hon backar uppför trappan med rullatorn efter sig, in i trapphuset och vidare in i hissen. Höfterna värker medan hissen långsamt gnisslar uppåt. *Förbannade skitkropp*, tänker hon. *Den kommer hela tiden på nya sätt att svika mig*. Det sjunger i vajrarna som håller hisskorgen och hon fantiserar om hur det skulle vara om de brast så hon fick störta mot sin död.

På femte våningen låser hon upp sin lägenhetsdörr och ryggar tillbaka, när en stank av sopor slår emot henne. Hon kämpar med balansen när hon böjer sig efter påsen med hushållsavfall, vaggar ut i trapphuset och sätter ner den utanför dörren till knarkaren med den vidriga kamphunden. Hon låser noga sin egen dörr efter sig, parkerar rullatorn under hatthyllan och byter till kappen. Vid köksbänken bryter hon upp cigarettlimpan, river cellofanet av ett paket och tänder en cigarett med elden från en tändsticka. Hon drar ett djupt bloss och känner hur den varma röken fyller

luftrören och spänner ut lungorna. Hon sluter ögonen, lutar huvudet bakåt och blåser ut röken genom näsborrarna. Livet känns med en gång en smula lättare att bära.

När hon öppnar ögonen igen sitter en uggla på spisen framför henne. Hon blinkar till och sätter sig tungt på köksgolvet, så det knastrar i bäckenet. Cigaretten faller från hennes läppar och rullar rykande iväg över golvet. Ugglan sitter orörlig och betraktar henne med sina gula tefatsögon.

”Hur har den kommit in här?” säger den gamla kvinnan till sig själv.

Hon sneglar åt köksfönstret och ser att det står på vid gavel.

”Din idiot till tant.”

Utan att släppa fågeln med blicken sträcker hon sig efter sopkvasten, som står lutad mot väggen bakom henne. Hon får grepp om änden av skaftet och svingar mot spisen, men ugglan spänner ut vingarna och lyfter i ett moln av fjädrar. Kvinnan förlorar balansen av sitt luftslag och faller omkull på sidan, så luften slås ur henne. När hon rullar runt på rygg ser hon hur ugglan slår sig till ro uppe på kylskåpet, utom räckhåll. Den gör ett ljud, som om den harklar sig.

”Hör upp”, säger ugglan. ”Mitt namn är Ottokar. Jag bär bud från konungen av Eyheim.”

Den sträcker på sin brunspräckliga kropp, fäster blicken vid en punkt i fjärran och brister ut i sång, med ljus och klar röst, likt en gossopran:

O, en skugga drar in från öster,
äter allt i sin väg.
An och Anor väver sin illvilja emellan sig,

och spänner den över skyn,
i ett hav av nattfjärilar.
Vårt enda hopp står till prinsessan Margaret,
den enda som kan besegra mörkret.
Hon måste finna stigen hit,
genom porten i barndomens mölla,
ristad av ett asketräd,
som det står skrivet i boken från vintergalten.
O, skynda prinsessan Margaret,
ty tiden är knapp.

Ugglan låter den sista tonen klinga bort, innan den lyfter från kylskåpet och dyker ut genom det öppna fönstret. En enda fjäder rider på vinden efter den, virvlar genom köket och landar mjukt på golvet mellan den gamla kvinnans ben.

”Nu har det hänt”, säger hon. ”Nu har det äntligen hänt. Jag har fått ett slaganfall.”